

подвижно, и са поевп отъ ново звѣрството на гладіатора. И другъй трупъ спечели арената.

— Погрижете са за него, извика законоположникътъ, той изпълни добръ обязанността си.

Горкійтъ! служителтъ на арената извлякохъ на възъ този трупъ за да го турѣтъ въ събликалището.

«Истиненъ символъ на славата и на сѣдбата която я чака!» рече въ себе си Арбакъ, когато очытъ му, като са объртахъ въ цирка, искавахъ такъвзи жестокъ егонизмъ и челоуѣконенавиство, щото който бы ги видѣлъ изгубилъ бы дыханіето си и сѣтилъ бы сѣко добро свое чувство да са измѣнува въ чувство на недовѣріе и страхъ.

Новы и обилны благоуханія са излѣхъ пакъ надъ цирка и служителтъ посыпахъ новъ пѣськъ.

— Докарайте лева и Главка аенянина, заповѣда подвигоположника.

И едно чувство на неисказанно любопытство и сѣщевременно на ужасъ, нелишено отъ прелестъ, но, чудно е да са каже, прилично на слѣдствието на нѣкой страненъ сънь, обзе тутакси сичкото събраііе, което бѣше тѣй илчеливо като че му заповѣдахъ нито да дыше.

ГЛАВА 3.

Салустій и писмото на Нидея.

Три пѣти са пробужда Салустій отъ утрениы си сънь, три пѣти въздѣхнѣ дълбоко и пакъ си лѣгаше, зашто си припомняше че въ него день щѣше да умре пріятельтъ му. Една само грижа го занемаваше въ този свѣтъ, да отстранява скърбытъ или ако не бѣ възможно, да ги зебрави поне.

Но като не можаше да задуши въ дългіа сънь мѣчителната за него истинна на работытъ, той станѣ отъ леглото си, и намѣри, по обыкновеніе, до края на одѣра си възлюбленныя свой отпущенникъ сѣдижлъ, зашто Салустій, какъто видѣхмы, като имаше, споредъ обычая на благороднытъ, наклонность къмъ ученіето, искаше да слуша единъ или два часа прочитанъето на нѣкоя книга преди да са дигне отъ леглото си.

— Поврага днесъ четеньето! Нещъ нито Тибула, нито Пиндара вече! но Пиндаръ наистина. . . . О богове! туй име ми докарва